

ning indtil videre, idet Tidens Snaphed ikke tillod at konferere med de andre Medlemmer derom, saaledes at det kunde erfares, om Nogen tiltraadte disse Udtalelser eller ikke. Udvalget troede imidlertid dog at burde fremstjynde Betænkningens Afgivelse, dels for at det kunde træde frem for Offentligheden, hvoledes Udvalget havde stillet sig med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragrafer, hvilket jo fremtræder gennem Uendringssforslagene, og dels for at bringe frem for Offentligheden det — jeg tør sige — rige Materiale, som Udvalget havde samlet. Jeg tør tilføje endnu, at det kun var ved særdeles forceret Arbejde, der gjentagne Gange fortsattes til Kl. 2 om Natten, at det lykkedes Udvalgets Bestræbelser at faae Betænkningen frem. Det er ikke min Hensigt idag at komme ind paa Lovforslagets Bestemmelser i det Hele. Jeg har tidligere havt Leilighed til at udtale mig derom. Det er kun et enkelt Spørgsmaal, som jeg idag fra min Side skal gjøre til Gjenstand for Dmtale, nemlig det Spørgsmaal, som omhandles i Lovforslagets §§ 5 og 6, og som gjælder Forbud mod Drivvaad saavelsom store Indstrækninger med Hensyn til Brugen af alle andre Malevaad. Som bekendt er jo Drivvaad et Redskab, der bruges til Fangst af Val. Naar jeg idag skal komme noget nærmere ind paa dette Spørgsmaal, forudsætter jeg den Bemærkning, at jeg, efter at Udvalgets Betænkning var bleven afgiven, har havt særlig Leilighed til atter at maatte beskæftige mig med disse Forhold om Drivvaad, og at jeg derfor har troet ogsaa her i Salen, uden Hensyn til, hvad Udsetigt der ellers kan være for Lovforslaget, at burde fremsjøre, hvad jeg herom har at sige. Fiskerikommissionens Standpunkt med Hensyn til Brugen af Drivvaad saavelsom alle andre Malevaad udtales Side 68 i det Lovforslaget forrige Aar ledende Udtryk af Kommissionensbetænkningen og er dette, at Kommissionen anser Malevaad-fiskeri i det Hele som et Onde, som et Onde, der maaske til en vis Grad maa taales, men dog altid som et Onde, og som man ikke skal taale mere, end man har høist fornødent. Dette er Kommissionens Standpunkt; men det var ikke Udvalgets Standpunkt. Naar ærede Medlemmer vilde efterse Uendringssforslagene i Betænkningen og navnlig Uendringssforslagene til Lovforslagets § 5, der blant andet indeholder Forbud imod Brugen af Drivvaad, saa ses det, at 14 Medlemmer af Udvalget — og at det femtende ikke deltog i Stillelsen af Uendringssforslagene, tror jeg beror paa en Tilfældighed — havde stillet, om end forskellige Forslag til § 5, saa dog saadanne Forslag, som Alle vare enige om ikke at lægge nogen som helst Hindring i Veien for Brugen af Drivvaad. Det er altsaa fra det overveiende Flertal, jeg formoder næsten fra hele Udvalgets Side, udtalt, at det i denne Henseende staar paa et ganske andet og modsat Standpunkt med Hen-

syn til Brugen af dette vigtige Redskab end det, som er gjort gjældende af Fiskerikommissionen. Det er tidligere nævnt her i denne Sal, at Udviklingen og Frengangen af vort Fiskeri i mangfoldige Aar havde staaet i Stampe, at man til et Tidspunkt, der kan sættes 12, maaske 14 Aar tilbage, fiskede med Undtagelse af i Limfjorden med de samme Redskaber, som vare overleverede fra Forfædrene i mange Slægtled, uden at der havde fundet nogen Frengang Sted i Fiskeriet, og navnlig stod dette i saa Henseende i stor Modsetning til den Frengang, der havde fundet Sted med Hensyn til Agerbruget. Først for 12—14 Aar siden begyndte der en ny Rørelse paa dette Omraade. Jeg skal lade det være usagt, om det var paa Grund af den ved Loven af 1857 oprettede søgaaende Kontrol i Limfjorden, eller der var andre medvirkende Aarsager dertil, saasom den daværende Fiskerikonstulent Smiths ganske vist meget ihærdige Bestræbelser, som for-aaarsagede, at Limfjordsfiskerne drog ud fra Limfjorden med deres Redskaber og fiskede omkring i forskellige Gunde, Bugter og Fjorde andre Steder i Landet. Limfjordsfiskernes Redskaber stode langt over de andre stedlige Fiskeres; det lader sig ikke nægte, at disse Vaad, som Limfjordsfiskerne førte med sig og benyttede, vel nu og da kunde gjøre de stedlige Fiskere ikke ringe Stude, og at de idetmindste derved, at de om Natten overhalede deres staaende Redskaber, beredte dem et Tab, som det ikke var let siden at drage Nøgen til Ansvar for. Saavel af denne Grund som af andre saae de stedlige Fiskere med Skref, kan jeg næsten sige, paa de fremmede Fiskere fra Limfjorden, der nu kom og fiskede i de Vaade, som de stedlige Fiskere i saa mange Aar havde været vant til at betragte som deres Domæner. De forsøgte at værge sig derimod det Bedste de kunde. Først forsøgte de paa flere Steder ligesom at fordrive de fremmede Fiskere med Magt, og da dette ikke lykkedes, men endog førte nogle Straffe efter sig, forsøgte de stedlige Fiskere en anden Vej, nemlig at indsende en stor Række Andragender her til Rigsdagen og ogsaa til Regjeringen. Ved disse Andragender forsøgte man at gjøre gjældende, at dette stærke Fiskeri efter Andragernes Formening absolut maatte medføre en stor fremtidig Skade for Fiskeriet. Man gjorde gjældende, at ved de Vaad, som de Fremmede brugte, oprobredes Haabunden, fangedes en hel Masse Yngel, borttoges Fiskelegen, som formentlig laa paa Haabunden og skulde udvisses, borttoges Skulestederne for Fiskeynglen og meget Mere. Det var dette Standpunkt, som fandt sit Udtryk i Regjeringssforslaget, der, om jeg ikke etindrer feil, første Gang blev forelagt Landstinget i 1875—76. Det viste sig imidlertid, at Fiskeriet i de danske Bunde efter Lovgivningen var fri for alle danske Undersaatter, og da det tog Tid, inden der syntes at være Udsetigt til gennem Rigs-